

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการเรียนภาษาไม่ว่าภาษาใด สิ่งที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนคือ คำ และโครงสร้างของภาษา หรือศัพท์และไวยากรณ์นั่นเอง เพราะว่าภาษาคือประโยค หลาย ๆ ประโยคมารวมกัน และประโยคก็คือคำที่นำมาเรียบเรียงไว้อย่างมีหลักเกณฑ์ มี นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ให้ความหมายของคำว่า "ภาษา" ในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับคำ ซึ่งจะขอยกมาเป็นตัวอย่างดังต่อไปนี้คือ

รอดเคอริค เอ. แจคอบส์¹ (Roderick A. Jacobs) กล่าวว่า "Language is nothing more than a collection of sentences. Basically, a sentence is a string of words."

เฮ็ช อาร์ ฮิวส์² (H.R. Huse) กล่าวว่า "A language is a collection of words joined together by certain principles or rules."

ธีอดอร์ ฮูเบเนอร์³ (Theodore Huebener) กล่าวว่า "The subject matter of language consists essentially of a stock of words and

---

¹Roderick A. Jacobs and Peter S. Rosenbaum, Grammar 1 (Boston: Ginn and Company, 1967), p. 1.

²H.R. Huse, Reading and Speaking Foreign Languages (New York: The University of North Carolina Press, 1945), p. 84.

³Theodore Huebener, How to Teach Foreign Language Effectively (rev., New York: New York University Press, 1965), p. 86.

expressions and of the rules that govern the syntax of its speech patterns, that is, vocabulary and grammar."

มอร์ตัน คัมบลิว บลูมฟิลด์⁴ (Morton W. Bloomfield) กล่าวว่า "Of all the elements of language, it is the word which is most widely recognized. To many people, a language is a collection of words."

จากข้อเขียนของนักภาษาศาสตร์ทั้งสี่ท่านนี้จะเห็นได้ว่า คำและโครงสร้างมีความสัมพันธ์กันมาก และมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ถ้ารู้แต่ความหมายของคำเป็นจำนวนมาก แต่ไม่เข้าใจโครงสร้างเลย ก็จะไม่เข้าใจภาษา หรือรู้แต่โครงสร้างหรือกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์มาก แต่ไม่เข้าใจความหมายของคำเลย ก็จะไม่เข้าใจภาษาเช่นเดียวกัน ดังนั้น คำและโครงสร้างจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ที่เรียนภาษา จะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งเสียมิได้ แต่ในปัจจุบันนี้แนวโน้มทางภาษาศาสตร์ได้หันมาให้ความสำคัญทางด้านโครงสร้างของภาษามากกว่าสมัยก่อน ๆ ดังนั้นครูที่สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจึงได้รับอิทธิพลจากแนวโน้มใหม่ ๆ นี้ และมุ่งสอนแต่โครงสร้างของภาษา ซึ่งเป็นการถอยหลังกลับไปสู่สมัยเก่าที่ครูอาจารย์ชอบสอนแต่โครงสร้างหรือกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์มาก ๆ แต่สอนเนื้อหาน้อย พอล สมิท⁵ (Paul Smith) ได้กล่าวไว้ในเรื่องการสอนศัพท์ว่า

... method without matter is not suffice. A skeleton without flesh is not a person; a scaffold without walls is not a house; and a structure without a vocabulary is not a language.

⁴Morton W. Bloomfield and Leonard Newmard, A Linguistic Introduction to the History of English (New York: Alfred A Knoff, Inc., 1965), p. 327.

⁵Paul Smith, "Teaching Vocabulary," The Modern Language Journal, LIII (December, 1969), p. 531.

และยังเป็นที่ถกเถียงกันต่อไปว่า คนที่รู้ศัพท์มากแต่มีความรู้ทางโครงสร้างน้อย จะสามารถสนทนาหรือติดต่อกับผู้อื่นได้ดีกว่าผู้ที่มีความรู้ทางโครงสร้างมาก แต่รู้ศัพท์น้อยหรือไม่

ชาร์ลส เอ็ช แฮนสชิน⁶ (Charles H. Handschin) ได้กล่าวถึงเรื่องความสำคัญของศัพท์เมื่อเทียบกับไวยากรณ์ ซึ่งเป็นไปในทำนองที่ชี้ให้เห็นว่า ศัพท์มีความสำคัญมากกว่าไวยากรณ์ว่า "If the student knows all the words and idioms in a paragraph, even a very slight knowledge of grammar will keep him from misreading the meaning."

ค่ายเหตุนี้ศัพท์จึงเป็นเรื่องจำเป็น ควรจะมีการเรียนการสอนให้ถูกวิธี ไบรซ์ แวน ไซออก⁷ (Bryce Van Syoc) ได้กล่าวว่า เวลาที่เราเรียนภาษาของเราเอง เราเรียนไวยากรณ์และการออกเสียงมาตั้งแต่เรายังเด็กมาก จนจำไม่ได้ว่าเราเรียนสิ่งเหล่านั้นมาได้อย่างไร แต่สิ่งที่เราอยากมากที่สุดก็คือคำใหม่ ๆ จากบ้าน จากโรงเรียน และจากเพื่อน ๆ เพื่อเราจะได้นำคำเหล่านั้นมาพูดแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดของเรา ต่อมาเราก็เรียนกฎไวยากรณ์ และสิ่งอื่น ๆ ที่น่าสนใจเกี่ยวกับภาษา แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ตัวภาษา สิ่งที่เราได้ประโยชน์มากที่สุดจากภาษาของเราคือ ศัพท์ ดังนั้น การเรียนภาษาต่างประเทศก็เช่นเดียวกัน การเรียนรู้ศัพท์ของภาษานั้น ๆ จึงเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก

เนื่องจากศัพท์ในภาษามีเป็นจำนวนมาก และมีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตามความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และตามสังคมวัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงไป ไม่มีใครรู้ศัพท์ของภาษาใดภาษาหนึ่งได้หมดแม้แต่ภาษาของตนเอง และแม้แต่กับปราชญ์หรือผู้เชี่ยวชาญทางภาษาก็ยัง

⁶Charles H. Handschin, Modern-Language Teaching (New York: World Book Company, 1940), p. 160.

⁷Bryce Van Syoc, Methods of Teaching English (Bangkok: The Social Science Association of Thailand Press, 1963), p. 89.

ต้องใช้พจนานุกรม การสอนศัพท์สมัยโบราณครูมักจะใช้วิธีกำหนดศัพท์ให้นักเรียนท่อง
 ทั้ง ๆ ที่ศัพท์บางคำนักเรียนยังไม่เคยเห็นในหนังสืออ่านมาก่อนเลย นักเรียนบางคน
 เข้าใจผิดคิดว่าถ้าสามารถท่องคำศัพท์ในพจนานุกรมได้หมดก็จะเข้าใจภาษาได้โดยตลอด
 จึงมูมานะท่องพจนานุกรมทั้งเล่ม ซึ่งวิธีการอย่างนี้เป็นวิธีการที่ผิด เพราะจะต้องเสียเวลา
 นานมากกว่าจะจำได้ และแม้จะจำได้แล้วก็ไม่ได้อาศัยพูดเหล่านั้นบ่อย ๆ ในไม่ช้าก็จะลืม
 หมด นอกจากนี้ยังมีศัพท์เป็นจำนวนมากที่เราไม่มีโอกาสได้ใช้เลย จึงเป็นการกระทำที่
 ไร้ประโยชน์และไม่คุ้มค่ากับเวลาที่เสียไป

วิลเลียม ฟรานซิส แมคเคย์⁸ (William Francis Mackay) ได้เขียนไว้ว่า
 เมื่อเราเรียนภาษาของเราเอง เราเลือกศัพท์มาใช้โดยอัตโนมัติ เราเรียนคำตามที่เรา
 จำเป็นจะต้องใช้ หลักการเลือกคำแบบนี้เราเรียกว่า การเลือกตามธรรมชาติ
 (natural selection) และเราก็นำหลักอันนี้มาประยุกต์ใช้กับการสอนภาษาต่างประเทศ
 แต่วิธีการนั้นทำไม่ได้ เนื่องจากภาษาต่างประเทศที่เราเรียนกันอยู่ทุกวันนี้ เราเรียนจาก
 หนังสือตำรา ภาพยนตร์ แผ่นเสียง ฯลฯ ซึ่งไม่ใช่สถานการณ์จริง ๆ อย่างที่เราเรียนภาษา
 ของเราเอง ดังนั้นจึงต้องเลือกศัพท์จากหนังสือต่าง ๆ

ในการเลือกศัพท์นั้นมีหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ดังนี้ คือ⁹

1. Frequency
2. Range
3. Availability
4. Coverage
5. Learnability

---

⁸William Francis Mackay, Language Teaching Analysis
 (London: Longman, Green & Co., Ltd., 1965), p. 176.

⁹Ibid., pp. 177-187.

1. Frequency คือหลักการใช้ความถี่ ซึ่งมีผู้นิยมใช้กันมากและชอบทำกัน

2 แบบ คือ

ก. นับคำไปตามรูปของคำ (form) คือเมื่อรูปของคำเปลี่ยนก็นับเป็นคำใหม่ โดยไม่คำนึงถึงว่าคำนั้น ๆ จะมีความหมายเหมือนกัน หรือเกี่ยวข้องกันหรือไม่ เช่น go, went, gone, going นับแยกเป็น 4 คำ

ข. นับคำไปตามหน้าที่ของคำ (part of speech) คำที่มีรากอันเดียวกัน ถ้าเปลี่ยนหน้าที่ของคำ จะนับรวมกันไว้ภายใต้คำ ๆ เดียวกัน เช่น go, went, gone, going นับไว้ภายใต้คำว่า "go" คำเดียว แต่คำ angry, anger, angrily นับแยกเป็น 3 คำ

2. Range คือจำนวนของหนังสือหรือเอกสารที่จะนำมาใช้ในการนับคำเพื่อหาความถี่ ยิ่งใช้หนังสือจำนวนมากเท่าไร บัญชีความถี่ของคำ (Word frequency list) ที่ได้จะยิ่งมีคุณค่ามากขึ้นเท่านั้น

3. Availability คือคำที่จำเป็นจะต้องใช้ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง โดยเฉพาะ เช่นคำ "blackboard" เป็นคำที่มีความถี่ต่ำในบัญชีความถี่ของคำ แต่ครูจำเป็นต้องเลือกมาให้เด็กนักเรียน เพราะเป็นคำที่ใช้บ่อยในห้องเรียน

4. Coverage คือคำที่สามารถครอบคลุมความใดหลาย ๆ อย่าง หรือคลุมคำอื่นใดหลายคำ เช่น "bag" สามารถแทนคำว่า suitcase, valise, handbag และ sack ได้ คำว่า "seat" ก็อาจรวมได้ทั้งคำ chair, bench, stool และ place

5. Learnability คือคำที่สามารถเรียนรู้ได้ง่าย เช่นคล้ายกับภาษาเดิม มีความหมายกระจ่างชัด สั้นและจำได้ง่าย

เพื่อช่วยให้การเรียนภาษามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ได้มีบุคคลหลายคนพยายามคัดเลือกศัพท์ที่เห็นว่าจำเป็นและใช้บ่อยที่สุดมาใช้ ในการเลือกศัพท์นั้นส่วนใหญ่เลือกโดยใช้หลักความถี่ คือถ้าศัพท์คำใดมีความถี่ในการใช้สูง ก็ถือว่าเป็นศัพท์ที่จำเป็นจะต้องรู้ และเพื่อให้ศัพท์เหล่านี้มีคุณค่ายิ่งขึ้นและเป็นที่ยอมรับใช้กันอย่างกว้างขวาง ผู้ที่ศึกษาค้นคว้า

ทางคานนี้จึงได้นำความถี่ของศัพท์จากหนังสือหลายเล่ม และเป็นหนังสือหลายชนิด อย่างเช่นที่ ไมเคิล เวสต์¹⁰ (Michael West), ทอร์นไดค์¹¹ (Thorndike) ฯลฯ ได้รวบรวมเอาไว้

ศัพท์ที่จะนำมานับเพื่อหาความถี่นั้นมีอยู่ 2 ประเภท คือ

1. Content words คือคำที่มีความหมายในตัวของมันเองแน่นอน เช่นคำว่า chair, table, life, red, etc. เป็นศัพท์ที่เราอาจหาความหมายได้จากพจนานุกรม ซึ่งอาจแบ่งเป็น nouns, verbs, adjectives และ adverbs

2. Function words คือคำที่มีความหมายในตัวเองน้อย เราจะได้อรรถาธิบายของมันจากประโยค คำพวกนี้ได้แก่ articles, prepositions, conjunctions, helping verbs¹²

คำศัพท์ที่ผู้วิจัยจะนำมานับหาความถี่นั้นส่วนใหญ่คือคำประเภท Content words สำหรับ Function words นั้น บางคำที่เห็นว่ายากและนักเรียนจะต้องเรียนรู้จะนำมาหาความถี่ด้วย

การช่วยนักเรียนใหม่มีความสามารถในการอ่าน ครูจำเป็นต้องช่วยเพิ่มพูนศัพท์ให้แก่เด็กนักเรียนให้เพียงพอ เพราะว่าเมื่อนักเรียนเรียนภาษาของตนเอง เขาเรียนรู้คำไปตามสภาพเหตุการณ์แวดล้อมและวัฒนธรรม เขาเรียนรู้คำเพื่อเจรจาติดต่อกับบุคคลที่เขา

¹⁰Michael West, A General Service List of English Words (London: Longmans, Green and Co., 1953).

¹¹Edward L. Thorndike and Irving Lorge, The Teacher's Word Book of 30,000 Words (New York: Teachers College Columbia University, 1952).

¹²อังกาบ พลากรกุด, "จะสอนศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างไร," ศูนย์ศึกษา, 5 (พฤษภาคม, 2508), หน้า 12.

อยู่รวมควย ซึ่งแตกต่างจากการเรียนภาษาต่างประเทศ ความมุ่งหมายในการเรียนไม่เหมือนกัน นักเรียนไม่ต้องพูดกับคนในครอบครัวเป็นภาษาต่างประเทศ ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อสนองความต้องการพื้นฐานของเขา ดังนั้นในการเรียนศัพท์ภาษาต่างประเทศจึงต้องมีครู ตำราเรียน โรงเรียน หรือกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้กำหนดว่าจะให้นักเรียนเรียนหรือไม่เรียนคำใด¹³ ครูจึงเป็นบุคคลสำคัญที่จะช่วยนักเรียนเลือกศัพท์ บัญชีความถี่ของคำที่มีผู้รวบรวมไว้แล้วจะช่วยครูทางด้านนี้ได้มาก แต่ก่อนอื่นครูต้องศึกษาบัญชีความถี่ของคำศัพท์เหล่านั้นให้เข้าใจเสียก่อนว่า ผู้รวบรวมเขามีความมุ่งหมายอย่างไร แล้วจึงนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเรียนการสอน ทั้งนี้ครูต้องคำนึงควยว่าจะต้องไม่สอนให้นักเรียนรู้ศัพท์เท่าเทียมกันทุกคำ เนื่องจากศัพท์แต่ละคำในภาษามีความถี่ในการใช้และความนิยมในการใช้ไม่เท่าเทียมกัน ศัพท์บางคำนิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย บางคำใช้เฉพาะบุคคลบางกลุ่ม เพราะฉะนั้นจึงต้องแยกศัพท์เป็น 2 ประเภทคือ

1. Active Vocabulary

2. Passive Vocabulary

ปีเตอร์ เอฟ โอลิวา¹⁴ (Peter F. Oliva) ได้ให้ความหมายของศัพท์ทั้ง 2 ประเภทนี้ไว้ดังนี้คือ

Active Vocabulary คือศัพท์ที่ใช้กันมากในชีวิตประจำวัน (those words we usually use in daily life)

Passive Vocabulary คือศัพท์ที่เรารู้จักและเข้าใจ (those words we recognize and understand)

¹³ Robert Lado, The Teaching of Foreign Languages (New Jersey: Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1969), p. 149.

¹⁴ Peter F. Oliva, The Teaching of Foreign Languages (New Jersey: Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1969), p. 149.

Active Vocabulary จึงเป็นศัพท์ที่ครูจะต้องสอนให้นักเรียนเข้าใจและฝึกจนนักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ ส่วน Passive Vocabulary นั้น ครูสอนเพียงให้นักเรียนเข้าใจความหมายเมื่ออยู่ในประโยคเท่านั้น

บัญชีความดีของคำมีประโยชน์อย่างมากในการสอนภาษา จะช่วยทำให้เด็กสัมฤทธิผลในการเรียนภาษา บัญชีความดีของคำเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเขียนตำราต่างประเทศมาก และเป็นที่เชื่อกันว่าต่อไปภายหน้าหนังสือระดับประถม มัธยม และแม้แต่หนังสืออ่านในระดับอุดมศึกษาจะต้องหันมาใช้บัญชีความดีของคำเหล่านี้เป็นหลัก¹⁵ ในเมืองไทยยังไม่ค่อยมีผู้สนใจนำบัญชีความดีของคำมาใช้ และไม่ได้ออกหนดเอาไว้ว่า เด็กระดับใดควรจะมีความรู้ทางด้านศัพท์เป็นจำนวนเท่าใด และมีคำไวยากรณ์สำหรับระดับประถมศึกษาตอนปลายนั้น กรมวิชาการ¹⁶ ได้รวบรวมศัพท์ซึ่งเด็กในชั้นประถมศึกษาตอนปลายควรรู้ จากหนังสือ Oxford English Course เล่ม 1, 2, 3 มีจำนวนทั้งหมด 1,033 คำ ผู้วิจัยเองมีความสนใจทางด้านศัพท์และการเพิ่มพูนศัพท์มาก โดยเฉพาะระดับมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งมีหนังสืออ่านให้เด็กรวบรวม ศัพท์ในหนังสือแต่ละเล่มก็มีเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะหนังสือ A Tale of Two Cities ซึ่งเป็นปัญหาหนักใจของทั้งครูและนักเรียน ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเอาหนังสืออ่านระดับนี้มานับหาคำที่มีความดีในการใช้สูง เพื่อประหยัดเวลาของครูในการสอนศัพท์และเป็นแนวทางให้ครูเลือกสอนศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

¹⁵ Handschin, op. cit., p. 174.

¹⁶ กรมวิชาการ, รายงานการสัมมนาเรื่องหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา (พระนคร: หน่วยพิมพ์และจำหน่ายศาสนภัณฑ์, 2511), หน้า 41-67.

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความถี่ในการใช้ศัพท์ในหนังสืออ่านภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อให้ครูภาษาอังกฤษได้นำความรู้จากเรื่องนี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และเพื่อประหยัดเวลาในการเรียนการสอน
3. เพื่อให้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสนใจอ่านภาษาอังกฤษด้วยตนเองยิ่งขึ้น
4. เพื่อเป็นแนวทางให้ครูสอนภาษาอังกฤษได้ศึกษาคำศัพท์ โดยวิธีเดียวกันนี้ในระดับอื่นต่อไป เช่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
5. เพื่อเป็นแนวทางให้ครูสอนภาษาอังกฤษได้ศึกษาภาษาอังกฤษในคำอื่นต่อไป เช่น คำนอกระบบ
6. เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายควรรู้

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้วางขอบเขตของการวิจัยในครั้งนี้ว่า จะหาความถี่ของคำศัพท์จากหนังสืออ่านภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ ซึ่งมีให้เลือกทั้งประเภทหนังสืออ่านในชั้น (Intensive Reading) และหนังสืออ่านนอกชั้น (Extensive Reading) รวมกันทั้งหมด 15 เล่ม ตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้โรงเรียนต่าง ๆ เลือกใช้เป็นแบบเรียน

คำจำกัดความ

Active Vocabulary หมายถึง ศัพท์ที่ครูต้องสอนให้นักเรียนเข้าใจและสามารถนำไปใช้ในการสร้างประโยคได้

Passive Vocabulary หมายถึง ศัพท์ที่ครูเพียงแต่สอนให้เด็กเข้าใจความหมายเท่านั้น

ครู อาจารย์ภาษาอังกฤษ หมายถึง ครู อาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ

หนังสืออ่าน หมายถึง หนังสืออ่านภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ

หนังสืออ่านในชั้น หมายถึง หนังสือที่ครูจะต้องสอนในชั้น

หนังสืออ่านนอกชั้น หมายถึง หนังสือที่ครูกำหนดให้นักเรียนไปอ่านที่บ้าน โดยมีครูเป็นผู้นำแนะนำ

วิธีดำเนินงาน

1. รวบรวมหนังสืออ่านระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีทั้งหมด 15 เล่ม แยกเป็น 2 ประเภท คือ
  - ก. หนังสืออ่านในชั้น มีจำนวน 8 เล่ม
  - ข. หนังสืออ่านนอกชั้น มีจำนวน 7 เล่ม
2. กำหนดหลักเกณฑ์ในการนับค่าเพื่อหาความถี่อย่างละเอียด
3. นับความถี่ของศัพท์จากหนังสือทั้ง 2 ประเภทที่ละเล่มจนครบ 15 เล่ม
4. คัดเลือกศัพท์ที่มีความถี่ตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไปของหนังสือแต่ละเล่ม แล้วนำเสนอตามลำดับตัวอักษร พร้อมทั้งบอกความถี่ของแต่ละคำให้ควย
5. นำศัพท์ที่คัดเลือกไว้แล้วไปตรวจดูกับคำศัพท์ในหนังสือ A General Service List of English Words ของ Michael West คำไหนที่มีในหนังสือของ Michael West ถือว่าเป็น Active Vocabulary นอกนั้นถือเป็น Passive Vocabulary
6. เสนอศัพท์ที่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายควรรู้จำนวน 1,030 คำ เรียงตามลำดับตัวอักษร

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้อาจจะไม่สมบูรณ์ตามที่ผู้วิจัยต้องการ เพราะผู้วิจัยต้องการจะตัดคำศัพท์ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย และมีชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นออกไปไม่นำมาหาความถี่ด้วย สำหรับศัพท์ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย กรมวิชาการ¹⁷ ได้รวบรวมเอาไว้มี 1,033 คำ แต่ศัพท์ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น ยังไม่มีผู้ใดรวบรวมเอาไว้ ผู้วิจัยจึงรวบรวมเอาเอง โดยใช้หนังสือของ ธอร์นไดค์ (Thorndike)¹⁸ วิทยานิพนธ์ของนางสาวมลลิวลี สีสบุตร¹⁹ และตามความเห็นของผู้วิจัยเอง ได้ศัพท์สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 690 คำ ไม่ได้คัดเลือกศัพท์จากหนังสือประมวลการสอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, 3 ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมวิสามัญศึกษา เพราะหนังสือเล่มนั้นเป็นแต่เพียงเขียนคำศัพท์ของแต่ละบทไว้ให้ ไม่ได้บอกความถี่ของแต่ละคำไว้ให้ด้วย จึงอาจจะทำให้ศัพท์สำหรับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ผู้วิจัยรวบรวมไว้น้อยเกินไป ซึ่งจะมีผลทำให้บัญชีความถี่ของคำที่ได้ออกมานี้มีค่าง่ายปนอยู่บ้าง

---

¹⁷ Loc. cit.

¹⁸ Edward L. Thorndike, op. cit., pp. 270-273.

¹⁹ มลลิวลี สีสบุตร, "การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษชุด English for Thai Students ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามหลักภาษาศาสตร์และจิตวิทยาการเรียนรู้" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2514)

คุณค่าของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มีประโยชน์โดยตรงต่อครูอาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ ที่ใช้หนังสือ 15 เล่มนี้ และนักเรียนที่เรียนหนังสือเหล่านี้ ดังนี้คือ

1. ศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสืออ่านมีเป็นจำนวนมาก ทั้งที่จำเป็นและไม่จำเป็นที่จะต้องสอน จากการวิจัยเรื่องนี้ครูจะได้สอนเน้นเฉพาะศัพท์ที่มีความถี่สูงจริง ๆ เมื่อนำหนังสือเล่มใดมาสอน ครูก็ดูความถี่ของศัพท์ที่ใช้ในหนังสือเล่มนั้นประกอบการสอนเพื่อประหยัดเวลาในการเลือกศัพท์ และช่วยให้การเลือกศัพท์มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. ครูอาจนำเอาศัพท์ที่มีความถี่ในการใช้สูงของหนังสือทุกเล่มใน 15 เล่มนี้ มาเลือกสอนเท่าที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาชั้นสูงต่อไป
3. ครูอาจใช้บัญชีความถี่ของคำให้เป็นประโยชน์ในการวัดผล ว่าเมื่อนักเรียนเรียนหนังสือเล่มนั้น ๆ จบไปแล้ว นักเรียนมีความรู้ในศัพท์ที่ใช้มากในหนังสือเล่มนั้นเพียงใด
4. นักเรียนที่มีความสนใจอยากฝึกอ่านภาษาอังกฤษด้วยตนเอง อาจเลือกอ่านหนังสือเล่มอื่นใดในเครือเดียวกันนี้ โดยเลือกอ่านหนังสือที่มีศัพท์ใกล้เคียงกับหนังสือเล่มที่ตนเรียน หรือศึกษาเฉพาะศัพท์ที่ใช้มากในหนังสือเล่มนั้น
5. นักเรียนสามารถนำความรู้เรื่องนี้มาวัดผลตนเองได้